

1

Ik probeerde wild spartelend boven te komen om naar lucht te happen. Toen mijn hoofd boven water kwam, stortte er meteen weer een golf over me heen. Ik kreeg zout water in mijn mond en neus, en het verlangen naar zuurstof werd allesoverheersend. Ik hijgde, hoestte en spuugde. Ik keek gedesoriënteerd om me heen terwijl mijn lichaam als een lappenpop heen en weer werd geslingerd door de golven. Ik mobiliseerde mijn laatste krachten en schreeuwde om hulp. Ik brulde tegen het geraas van de branding in en had nog maar één wens. *Ik wil niet verdrinken. Ik wil niet verdrinken. Ik wil niet...* Ik schoot overeind in mijn bed. In mijn oren hoorde ik nog de echo van mijn geschreeuw en mijn lichaam beefde nog na. Hijgend bleef ik tussen de lakens liggen en luisterde naar het ruisen van de golven dat door het openstaande raam naar binnen drong. Door de jaloezieën viel een zilverschijn van maanlicht naar binnen dat de kamer verlichtte. Toen ik het flesje water op mijn nachtkastje pakte, merkte ik dat het leeg was. Ik zwaaide mijn benen uit bed, trok een vest over mijn topje en liep de trap af. De houten vloerplanken kraakten onder mijn voeten en doorbraken de spookachtige stilte die in het huis heerste. Op weg naar de keuken zag ik dat er licht brandde op het terras. Door de openstaande schuifdeur drongen zachte gitaarklanken naar binnen. Ik wierp een fronsende blik op mijn horloge en stelde vast dat het toch echt twee uur in de nacht was. Een tropische nachtlucht streek door mijn bezwete haar toen ik naar buiten liep, een zacht briesje voerde de geur van de Stille Oceaan met zich mee. De geur van de frangipanebomen die hier overal op Hawaï groeiden. Mijn broer Vince zat in een canvasstoel een melancholiek deuntje op zijn gitaar te tokkelen. Toen hij mij opmerkte, stopte hij en keek op. Zelfs in het schemerige licht zag ik de schaduw onder zijn ogen, de

sombere uitdrukking op zijn gezicht. De gebeurtenissen van de afgelopen dagen hadden ook bij hem hun sporen achtergelaten.

‘Kun je niet slapen?’ vroeg ik en ik ging tegenover hem op de palletloungebank zitten.

Hij schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Ik had gewoon dorst.’

Ik heb geen idee waarom ik tegen hem loog. Waarom ik hem niet vertelde dat ik last had van nachtmerries. Of toch wel, ik wist het wel degelijk. Omdat hij een liefdesziek wrak was sinds Louisa het eiland had verlaten. Louisa was een professioneel tennisspeelster die de afgelopen zes weken bij haar peettante op Hawaï had doorgebracht om zich voor te bereiden op haar comeback bij de US Open. Vince en zij waren snel en heftig verliefd op elkaar geworden, maar hadden moeten inzien dat ze geen toekomst samen hadden. Louisa’s leven speelde zich af in de grote tennisstadions van deze wereld, terwijl mijn broer binnenkort het hostel zou openen dat we de afgelopen maanden samen hadden opgeknapt. Ik had mijn zomervakantie bij hem op O’ahu doorgebracht en geholpen om het Ohana in oude glorie te herstellen, had stoelen en tafels geschuurd, luiken geschilderd, vloerdelen gerepareerd en meubels in elkaar gezet. Het was leuk geweest om zoveel tijd met Vince door te brengen, zijn nieuwe leven op Hawaï te leren kennen, zijn dagelijkse routine, zijn vrienden. Des te vreemder was het idee om binnenkort terug te vliegen naar Colorado om weer in een collegezaal te zitten in plaats van op dit terras.

‘Ik had haar vandaag bijna een spraakbericht gestuurd.’

Ik was in twee opzichten verrast. Enerzijds omdat mijn broer nogal gesloten was op het gebied van zijn emoties en anderzijds omdat hij niet het type was voor spraakberichten. Ik kon me niet herinneren er ooit eentje van hem te hebben ontvangen.

‘Waarom heb je het niet gedaan?’

‘Dat zou niet eerlijk zijn geweest,’ fluisterde hij en hij bewoog zijn vinger over een kras op de klankkast van zijn gitaar. Een

overblijfsel van Jim, die ons dit huis had nagelaten. Jim was voor Vince en mij een soort grootvaderfiguur geweest, ook al zagen we elkaar maar één keer per jaar, als we met mama en papa op vakantie in zijn B&B aan Sunset Beach verbleven.

‘Waarschijnlijk niet,’ beaamde ik, hoewel de romanticus in mij wenste dat hij het bericht wel had verstuurd. In de zes weken dat we hier bij elkaar in de buurt hadden gewoond, waren Louisa en ik vriendinnen geworden en stiekem rouwde ik nog steeds om het feit dat ze geen deel van mijn familie zou worden. Een familie die na de dood van onze ouders alleen nog uit Vince en mij bestond. Mama en papa waren om het leven gekomen toen hun zeilboot in een zware storm terecht was gekomen. Pas jaren later, nadat ik in therapie was geweest, was ik in staat ze glimlachend voor me te zien en niet verdrinkend. Maar het ging nog altijd gepaard met pijn en verlangen.

‘Alles in orde?’ Vince’s stem bracht me terug naar het heden.

Ik knipperde een beetje afwezig met mijn ogen. ‘Ik moest even aan mama en papa denken.’

‘Ik heb de afgelopen dagen ook vaak aan hen gedacht.’

We wisten allebei waarom. Het was nog geen week geleden dat Vince bijna nog een familielid aan de oceaan had verloren. De herinneringen aan die dag op Ehukai Beach kwamen als een flashback terug. In gedachten zag ik mezelf de zee in waden. De branding was sterk geweest, maar dat had me niet afgeschrikt. De behoefte om af te koelen was te groot geweest. Ik had nog maar een paar slagen gezwommen toen ik uit het niets door een onderstroom werd meegesleurd, een onzichtbare stroming die me niet meer losliet. Ik raakte in paniek en verloor mijn oriëntatie, werd als in een reusachtige betonmolen heen en weer geslingerd. Het woeste groenblauwe water rukte van alle kanten aan me. Ik schreeuwde om mijn leven, maar anders dan in mijn nachtmerries werd ik niet wakker. Voor mijn gevoel duurde het een eeuwigheid voordat iemand me opmerkte, al had het volgens Vince geen twee minuten geduurd voordat Chip me had bereikt. Uitgerekend Chip. Ik kon me wel een

leukere manier voorstellen om wat dichterbij de met afstand knapste surfvriend van mijn broer te komen. En het feit dat hij mijn leven had gered, had mijn crush op hem alleen maar verder aangewakkerd.

‘Ik heb Chip nog niet eens echt bedankt,’ zei ik hardop.

‘Ach, hij is niet het type dat daar iets voor terugverwacht.’ Daar had Vince waarschijnlijk gelijk in. Griffin Chipman – of Chip, zoals iedereen hem noemde – stond weliswaar graag in het middelpunt van de belangstelling, maar dan vooral als het om surfen ging. Vorig jaar was hij in het *Guinness Book of Records* beland door in Portugal de hoogste golf die een mens ooit had gesurft te bedwingen: 26,5 meter. Maar ook voor die tijd al was hij de rijzende ster van de *big wave*-scene en het gezicht van de huidige campagne van Rip Curl, dat op zijn posters reclame maakte met CHIP CURL.

‘Ik zou hem toch graag persoonlijk willen bedanken. Misschien kunnen we hem uitnodigen voor een barbecue?’

Mijn stem klonk niet voor niets een beetje pieperig. Hoezeer het idee van een zonsondergang samen met Chip hier op het terras mij ook aansprak, ik wilde niet dat Vince iets zou merken van mijn crush. Hij zou me gegarandeerd afraden om iets te beginnen met de grootste branieschopper van het eiland – vriend of geen vriend.

‘Tuurlijk, waarom niet. We hebben afgesproken om morgen te gaan surfen, dan kan ik het hem vragen. Of wil je hem liever zelf uitnodigen?’

‘Nee, nee, doe jij dat maar.’

‘Misschien heeft hij morgen tijd. Ik bedoel, zo lang ben je hier niet meer.’

Ik slikte terwijl zijn laatste zin als een echo door mijn hoofd galmde. ‘Ja. Dat klopt.’

We waren allebei een paar seconden in gedachten verzonken. Toen zei ik dat ik weer naar bed ging. ‘Dat zou jij misschien ook moeten doen.’

Hij slaakte een zucht. ‘Ik denk dat ik nog even hier blijf.’

‘Oké.’ Ik stond op. ‘Maar vergeet niet wat mama altijd zei als we niet wilden slapen.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, toen zag ik een flits van herinnering in zijn ogen. Met een glimlach om zijn mondhoeken zei hij: ‘Dan krijgt iemand anders jouw dromen.’

Ik glimlachte naar hem en verdween naar binnen. Na een kort bezoekje aan de keuken keerde ik terug naar mijn kamer. Ik dronk het flesje water zo snel leeg dat mijn maag begon te rommelen toen ik onder mijn dekbed kroop. Maar ook in mijn hoofd was het allesbehalve stil. Opgewonden staarde ik naar het plafond. Het was lang geleden dat ik mijn broer zo neerslachtig had gezien en het deed me pijn dat ik hem niet kon helpen, geen masterplan kon bedenken dat hem en Louisa het happy end zou bezorgen dat ze verdienden. En het bedrukte me dat ik hem binnenkort alleen zou laten met zijn liefdesverdriet. Het idee om Hawaï te verlaten had de afgelopen dagen wel vaker vreemd aangevoeld, maar nu voelde het ronduit verkeerd. Vince was de persoon die het meest voor mij betekende, en ik liet hem achter voor een leven dat me weliswaar best tevreden maakte, maar niet gelukkig. Voor een studie die me een baan in het vooruitzicht stelde die meer dan alleen brood op de plank zou brengen, maar die nooit voldoening zou geven. Voor een stad waar ik geboren was, maar die niet langer als thuis voelde. Maar wat was het alternatief? Mijn masteropleiding opgeven en hiernaartoe verhuizen? Tot mijn eigen verbazing begon mijn verstandige ik niet luidkeels te protesteren en kwam niet met een miljoen tegenargumenten aanzetten. Bijvoorbeeld dat het volslagen waanzin was om zonder geld en zonder baan naar de veruit duurste staat van de VS te verhuizen. Natuurlijk kon ik Vince vragen om me financieel te ondersteunen. We hadden het Ohana samen geërfd, dus ik had recht op de helft van de waarde ervan. Maar hij kon me nu niet uitbetalen en het zou nog wel even duren voordat het hostel wat zou opleveren. Besluiteloos trok ik mijn neus op en ging op mijn zij liggen. Misschien kon ik hem om een tijdelijke baan vragen. Als re-

ceptioniste of... kamermeisje? Was hij überhaupt van plan om iemand in dienst te nemen voor de *housekeeping*? Hij had er nooit iets over gezegd. Even schrok ik van de richting die mijn gedachten waren ingeslagen, maar dat gevoel veranderde al snel in nieuwsgierigheid. Ik pakte mijn telefoon van het nachtkastje en opende de vacaturesite die me het eerste te binnen schoot. Ik voerde 'O'ahu' in als locatie en vroeg om vacatures in de sector 'Economie'. De lijst met resultaten was overzichtelijk en de meeste bedrijven bevonden zich in het centrum van de stad Honolulu, dat voor mij zonder rijbewijs lastig te bereiken was. Het openbaar vervoer op het eiland was voor verbetering vatbaar en deed voornamelijk toeristische bestemmingen aan. Ik veranderde 'O'ahu' in 'Pūpūkea', het kleine plaatsje aan de North Shore waar het Ohana gelegen was. In de directe omgeving werden alleen FedEx-chauffeurs gezocht. Ik wilde het al afdoen als een bezopen ingeving en de site weer verlaten, toen een banner met de tekst BE A HERO mijn aandacht trok. Om de een of andere reden was mijn belangstelling gewekt. Toen ik op de advertentie klikte, startte een videoclip. Een donkerharige man rende naar een wachttoren op het strand. Hij droeg een rode zwembroek en een geel surfshirt, en zijn ogen zaten verborgen achter een spiegelende zonnebril. Onderaan het scherm verscheen zijn naam. Dennis Halemano – *Hawaiian Lifeguard*. Ik zette het geluid harder. Met op de achtergrond het ruisen van de zee en sfeervolle gitaarmuziek begon hij te vertellen: 'Ik was zes jaar oud toen ik besepte dat ik strandwacht wilde worden.' Hij rende de hellingbaan op naar zijn toren, die spierwit afstak tegen de hemel. Op de achtergrond glinsterde de Stille Oceaan in het ochtendlicht alsof er pailletten over waren uitgestrooid. Dichtbegroeide bergen reikten groen omhoog. 'Ik was met mijn ouders op het strand en kwam tijdens het zwemmen in een muistroom terecht. Ineens was er die coole vent met een reddingsboei.' Dennis glimlachte. 'Hij sprong zonder aarzelen in de golven en trok me uit het water. En ik dacht bij mezelf: dat wil ik later ook doen.' Vervolgens was Dennis te

zien terwijl hij op zijn toren stond en met een verrekijker de oceaan afspeurde, terwijl hij met een quad langs het strand reed en vanaf een jetski met een koprol de zee in dook. Nu kwam er een onderwateropname met kleurrijke koralen en scholen vissen. Op de klanken van Zuid-Pacifische muziek gleed Dennis met soepele bewegingen door het water. ‘Het klinkt misschien afgezaagd,’ zei hij in de voice-over, ‘maar ik geloof echt dat de oceaan een helende werking heeft. Het maakt niet uit met wat voor problemen ik rondloop of wat me bezighoudt, zodra ik in het water spring, spoelt de zee ze van me af.’ In een laatste scène zag je hem langs een verlaten strand lopen terwijl zich op de achtergrond gigantische golven vormden. Toen werd het scherm zwart en verscheen de slogan BE A HERO. BECOME A LIFEGUARD. Ik liet de beelden nog een paar seconden op me inwerken en voelde dat er iets in mij begon te werken.

2

De volgende dag werd ik wakker van geklop op de deur. Ik ging rechtop zitten en wreef over mijn ogen. Zonlicht stroomde mijn kamer binnen en liet het stof in de lucht dansen. Een mooi gezicht, dat me er tegelijkertijd aan herinnerde dat ik hier hoognodig weer eens moest stofzuigen.

‘Laurie?’

‘Hm,’ antwoordde ik slaperig. De deur ging een eindje open en Vince stak zijn hoofd naar binnen.

‘Alles in orde?’ vroeg hij over de rand van zijn dampende mok heen.

Ik keek hem niet-begrijpend aan.

‘Het is al elf uur geweest. Zo lang slaap je anders nooit.’

Ik keek op mijn horloge en trok mijn wenkbrauwen op. ‘O.’

Hij kwam mijn kamer binnen en de geur van koffie kwam me tegemoet. Ik stak met een theatraal gebaar mijn hand uit naar zijn mok.

‘Dat lust jij niet.’

Op koffiegebied waren Vince en ik allesbehalve compatibel. Hij dronk hem gitzwart, ik met veel melk en suiker.

‘Vandaag wel,’ antwoordde ik geuwend. ‘Ik ben pas om vijf uur naar bed gegaan.’

‘Wat heb je al die tijd gedaan?’

Hij reikte me de mok aan en ik nam een slok. Ik trok een gezicht toen het bittere brouwsel door mijn keel stroomde. Vince’ blik zei ‘ik heb het je toch gezegd?’ terwijl hij op mijn antwoord wachtte.

‘Ik heb een besluit genomen.’ Ook zonder cafeïne zou ik nu klaarwakker zijn geweest. ‘Ik ga niet terug naar de universiteit.’

Vince keek me totaal verbijsterd aan en ik maakte van de gelegenheid gebruik om verder te vertellen.

‘Ik heb geen zin om mijn tijd nog langer te verspillen in een collegezaal waar ik leer hoe ik mensen kan overhalen om dingen te kopen die ze niet nodig hebben.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je hebt nooit gezegd dat je het niet leuk vond.’

‘Wanneer hebben we het ooit over mijn studie gehad?’

Het klonk verwijtend, maar zo had ik het niet bedoeld. Ik had alleen maar willen zeggen dat onze gesprekken de afgelopen jaren over andere dingen waren gegaan. De dood van onze ouders, het einde van mijn eerste en enige relatie, Vince’ burn-out, zijn verhuizing naar Hawaï, de renovatie van het Ohana...

‘Laurie, als ik had geweten dat je ongelukkig was...’

‘Ik ben niet ongelukkig,’ onderbrak ik hem. ‘Studeren is geen kwelling voor mij. Maar het geeft me geen voldoening. Niet op de manier zoals alles hier jou voldoening geeft.’ Ik maakte een vluchtig gebaar en herinnerde hem er zonder woorden aan wat deze plek hem op het dieptepunt van zijn leven allemaal had gegeven. Een nieuw begin. Een thuis. ‘Zoiets wil ik ook voor mezelf.’

Hij leek even na te denken over mijn woorden. Misschien maakte hij ook een mentale reis naar zijn verleden. Zijn tijd in Silicon Valley. Als oprichter van een miljoenenbedrijf in fintech, waarvan het succes hem bijna de das om had gedaan.

‘Oké. En wat ben je nu van plan? Ga je op zoek naar een baan?’

‘Nee, eigenlijk wil ik... een opleiding gaan volgen.’

‘Een opleiding?’ Hij knipperde met zijn ogen. ‘Tot wat?’

Ik schraapte mijn keel, want nu kwam het moeilijkste deel van het gesprek. ‘Tot lifeguard.’

Hij staaarde me aan alsof ik slangenmelker of golfbalduiker had gezegd, maar ik liet me niet van de wijs brengen.

‘Ik wil iets zinvol doen. Een beroep waarmee ik iets kan betekenen.’

‘En lifeguard was het eerste wat bij je opkwam?’ Ik zag de twijfel in zijn ogen.

‘Lifeguards redden levens. Ik bedoel, ik was vorige week zelf

bijna verdronken als Chip er niet was geweest. En mama en papa... Misschien hadden ze... Misschien...' Mijn keel werd pijnlijk dichtgeknepen en ik zweeg.

Zijn blik werd milder.

'Waar zou je die opleiding eigenlijk willen volgen? In een zwembad? Een aquapark?'

Ik keek hem verbaasd aan. 'Die wil ik hier doen. Op O'ahu.'

'Je...' Hij stakte. 'Wacht even. Je wilt hier blijven?'

Ik knikte.

'En lifeguard worden?' Een mengeling van ongeloof en irritatie kwam me tegemoet. 'Dat meen je toch niet serieus!'

Ik voelde me in het nauw gedreven en koos voor de vlucht naar voren. 'Hoezo niet?'

'Nou, omdat... omdat...' Hij begon wild te gesticuleren. 'Omdat dat geen beslissing is die je zomaar even neemt omdat je een keertje niet kunt slapen.'

Ik trok een beledigd gezicht. 'Zo was het niet. Ik speel al langer met het idee.'

'Om lifeguard te worden?'

'Om hier te blijven. Bij jou. En eerlijk gezegd dacht ik dat je blij zou zijn.'

Ik zag iets in zijn ogen flitsen. Spijt zou ik het niet noemen, maar toch op zijn minst wel een vleugje berouw. Hij wreef met zijn hand over zijn gezicht.

'Natuurlijk ben ik blij dat je hier blijft.'

'Zo klinkt het anders niet.'

'Omdat ik niet begrijp hoe je op het idee komt om uitgerekend lifeguard te willen worden. Ik begrijp dat je van streek bent na alles wat er is gebeurd. En dat het je aan mama en papa doet denken, maar... dat is toch geen reden om je leven op het spel te zetten.'

'Mijn leven op het spel te zetten?'

'De oceaan is geen zwembad, Laurie. Zeker niet op Hawaï. De golven hier kunnen tot wel vijftien meter hoog worden, de branding is vrijwel nergens ter wereld zo gevaarlijk. En dan wil

jij me vertellen dat jij in staat bent om onder die omstandigheden mensen uit het water te halen? Uitgerekend jij?’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Wat bedoel je daarmee? Uitgerekend jij?’

‘Je bent nu eenmaal...’ Hij aarzelde even. ‘Klein.’

Dat was de druppel. Ik sloeg het dekbed opzij en sprong mijn bed uit. ‘Ach, krijg toch de pest, man!’ beet ik hem toe en ik stormde de kamer uit.

‘Laurie!’ riep Vince me na.

Boos holde ik de trap af. Ik hoorde dat hij me achternakwam, maar ik maakte geen aanstalten om te blijven staan.

‘Laurie, wacht nou even!’

Onverschrokken vervolgde ik mijn weg en vluchtte het terras op. De middagzou was fel en ik werd even verblind. Toen mijn ogen aan het licht gewend waren, merkte ik een beweging naast me op. Tot mijn schrik zat niemand minder dan Chip op onze loungebank. Zijn donkere haar was zoals altijd in een nonchalante *man bun* gebonden en hij had een blauwe surfshort met paisley-print aan en verder... niets. Ik had hem weleens eerder zonder shirt gezien, maar toch viel mijn mond bijna open van verbazing. Mijn ogen dwaalden schaamteloos over zijn gebruide huid, zijn brede borst en de rondingen van zijn sixpack. Het lichaam van iemand die dagelijks alle spieren van zijn lichaam aanspande om op een smalle plank over gigantische golven te surfen.

‘Hé!’ zei hij totaal relaxed. Alsof ik hem niet net openlijk had aangestaard. Alsof ik niet in mijn slipje met een hemdje voor hem stond. Zonder beha. Snel sloeg ik mijn armen voor mijn borst over elkaar. Ik baalde ervan dat ik niet over een tweede paar handen beschikte om de flamingo’s op mijn onderbroek te bedekken.

‘Hé,’ zei ik en ik voelde dat ik knalrood werd. Wat deed hij hier in vredesnaam? Waarom had Vince me niet gewaarschuwd? Toen herinnerde ik me dat hij had gezegd dat hij met Chip had afgesproken om te gaan surfen.

‘Sorry,’ hoorde ik mijn broer achter me zeggen, maar die ver-

ontschuldiging was duidelijk niet aan mij gericht. ‘Het duurde iets langer,’ voegde hij er binnensmonds aan toe.

‘Geen probleem.’ Chip kwam overeind en dronk het blikje icetea leeg dat op tafel stond. Zijn blik viel op mij terwijl ik hem gadesloeg, en ik werd zo mogelijk nog roder. Ik staarde gegeneerd naar de grond en zag dat de mintkleurige nagellak op mijn teennagels grotendeels was afgebladderd. Wow. Het tegenovergestelde van sexy had een naam: Laurie Greenfield.

‘Goed,’ verbrak Chip de ongemakkelijke stilte op het terras. ‘We kunnen natuurlijk doen alsof ik jullie niet heb gehoord. Alleen...’ Hij blies overdreven spijtig lucht tussen zijn tanden door. ‘... het raam daarboven staat open...’ Om de een of andere absurde reden volgden Vince en ik Chips wijzende vinger. ‘... en jullie spraken niet bepaald zachtjes.’

‘Dan weet je dus al dat Laurie gek is geworden.’

Ik snoof verontwaardigd.

‘Misschien kun jij haar tot rede brengen,’ zei Vince. ‘Jouw halve familie is strandwacht, jij weet hoe zwaar dat werk is. Zeg haar dat het een bezopen idee is.’

Chip leek totaal overrompeld.

‘Ze kan niet goed zwemmen,’ vervolgde Vince. ‘Ze zou verdronken zijn als jij haar niet had gered.’

‘Zé is hier dus ook aanwezig, ja?’ siste ik en ik plantte mijn handen in mijn zij. Twee seconden lang. Toen herinnerde ik me weer dat ik geen beha aanhad en dat de stof van mijn topje flinterdun was.

‘Het is een verdomd zware baan, vooral hier op Hawaï,’ zei Chip ernstig, en ik kon een geïrriteerde zucht niet onderdrukken. ‘Maar...’ Dat was het moment dat ik mijn oren spitste. ‘Je kunt het leren, net als elke andere baan.’

Ik keek verbaasd op.

‘Dat meen je toch niet!’ Vince maakte een gebaar in mijn richting. ‘Kijk nou naar haar!’

Nee, kijk niet naar me! kreunde ik inwendig, maar Vince was niet meer te stoppen.